

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 258: Để Rõ Ràng Hễ Còn Mảy May Chấp Tướng, Thì Chính Là Tâm Phân Biệt, Thì Chẳng Phải Là Thanh Tịnh Tự Tánh, Ấy Chính Là Kẻ Phàm Phu Chạy Theo Cái Vọng, Mê Mất Chân Tánh, Khởi Hoặc Tạo Nghiệp, Chịu Khổ Báo Luân Hồi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 018)

Chuyên ngữ: Tịch Minh



【Để rõ ràng hễ còn mảy may chấp tướng, thì chính là tâm phân biệt, thì chẳng phải là thanh tịnh tự tánh, ấy chính là kẻ phàm phu chạy theo cái vọng, mê mất chân tánh, khởi hoặc tạo nghiệp, chịu khổ báo luân hồi.】

Đọc đến đoạn văn này, quả thật khiến cho người ta kinh tâm động phách, lông tóc dựng đứng. Đối với những đồng tu thực sự mong muốn thành tựu ngay trong đời này mà nói, đây là lời khai thị vô cùng quan trọng. Đó chính là: một mảy may phân biệt chấp trước cũng đều không thể có, thì đời này chúng ta niệm Phật mới bảo đảm được vãng sanh. Điều chúng ta mong cầu trong đời này chỉ là một việc ấy thôi, trong đời này nhất định phải đạt được sự viên mãn rất ráo. Cho nên, một mảy may phân biệt chấp trước cũng không thể có; hễ có thì chính là chướng ngại, chướng ngại cái tâm thanh tịnh của chúng ta. Thanh tịnh tự tánh chính là tâm thanh tịnh. [Hễ có phân biệt chấp trước] thì chính là chạy theo cái vọng. Nói cách khác, đây là đi vào con đường thụt lùi. Chúng ta từ vô lượng kiếp đến nay, chính là chạy theo cái vọng, chính là mê mất cái chân. Đời này thật không dễ gì thiện căn, phước đức, nhân duyên đầy đủ, có khả năng thoát khỏi tam giới luân hồi, có khả năng vãng sanh thế giới Cực Lạc, mà lại bị cái chướng ngại này chặn đứng, điều này thật quá đáng tiếc, lại phải đi vào con đường thụt lùi.

Cho nên, ngũ dục lục trần của thế gian chẳng thể lưu luyến, đều là giả cả. “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng” (Phàm những gì có hình tướng, đều là hư vọng). Khi chúng ta đối diện với cảnh giới sáu trần, trong lòng khởi tâm động niệm, dấy lên ý niệm tham sân si, thì phải ngay lập tức nhớ đến lời Phật

dạy trong kinh Kim Cang: “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng”, đem những vọng tướng, phân biệt, chấp trước của chúng ta lập tức phục trụ nó, dẹp bỏ nó đi, đây gọi là công phu, đây gọi là đắc lực. Không thể mê thêm nữa, người mà mê mất chân tánh thì không thể nào không khởi hoặc tạo nghiệp. “Hoặc” chính là mê hoặc, hề có phân biệt chấp trước thì chính là mê hoặc. Phân biệt chính là “khởi hoặc”, chấp trước chính là “tạo nghiệp”. Khởi hoặc tạo nghiệp thì lại tạo ra lục đạo luân hồi rồi, cho nên cái tâm này gọi là tâm luân hồi, nghiệp luân hồi. Chúng ta dùng tâm luân hồi, nghiệp luân hồi mà tu học Phật pháp, thì Phật pháp cũng biến thành luân hồi, quý vị không thoát khỏi sáu nẻo được.

Tuy nhiên Phật pháp là thiện pháp, quả báo quý vị đạt được là thù thắng, thân tâm quý vị thanh tịnh. Thiện tâm, thiện hạnh, giống như trong kinh thường nói là Từ - Bi - Hỷ - Xả, tu thập thiện nghiệp, thì sanh vào ba đường thiện (tam thiện đạo) hưởng phước, quý vị đạt được quả báo như vậy. Còn nếu như tâm hạnh của quý vị bất thiện, nhưng vẫn có phước báo, thì sẽ hưởng phước trong ác đạo. Trong ác đạo mà còn có phước báo sao? Có! Chúng ta ở Singapore nhìn thấy rất nhiều thần miếu, tín đồ rất đông. Mừng một, ngày rằm quý vị xem, bao nhiêu tín đồ đến thắp hương cúng bái, đi tế lễ quỷ thần. Trong loài ngạ quỷ cũng có phước báo, họ hưởng phước trong cõi quỷ.

Trong súc sanh đạo hưởng phước lại càng phổ biến hơn, mọi người đều có thể nhìn thấy. Bao nhiêu người nuôi thú cưng, chúng rất hưởng phước! Quý vị xem, chúng chẳng cần phải lo nghĩ gì cả, chủ nhân hầu hạ chúng, chăm sóc chúng vô cùng chu đáo, phước báo của chúng rất lớn, lớn hơn cả người, con người muốn hưởng phước được như chúng cũng không dễ dàng. Cho nên quý vị hãy quan sát kỹ thú cưng xem. Người học Phật chúng ta có tính cảnh giác cao: Người không bằng súc sanh. Cái gia đình nuôi thú cưng đó, ai là người có phước nhất? Thú cưng có phước nhất. Chủ nhân của nó hầu hạ nó, chủ nhân là người hầu của nó, nó mới là chủ nhân thật sự. Chủ tớ điên đảo rồi, chủ nhân thật sự là con thú cưng kia, người hầu lại phải chăm sóc chủ nhân, hầu hạ chủ nhân, quý vị thử nghĩ xem, điên đảo rồi. Đây là do đâu? Do nó tu cái phước báo rất lớn, nhưng tâm hạnh của nó không thiện, nên đọa vào súc sanh đạo; cái phước đã tu thì nó vẫn cứ hưởng, hưởng phước trong súc sanh đạo. Nhân quả báo ứng tơ hào không sai.

Trong bộ *Kim Cang Bát Nhã* này, Phật cũng chỉ ra rất rõ ràng cho chúng ta: Nhân quả không phải là giả. “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng”, nhưng nhân quả là thật. Chúng ta không thể không xem trọng, không thể không cần

thận dè dặt. Cho nên phải biết rằng, dùng cái tâm luân hồi, chính là cái tâm phân biệt chấp trước; nghiệp luân hồi chính là phân biệt chấp trước những sự tướng này, đây là nghiệp luân hồi; [dùng tâm ấy] tu Phật pháp cũng không được, cũng không đạt được kết quả, niệm Phật không thể vãng sanh. Không thể vãng sanh thì niệm Phật cũng chỉ là phước báo, những gì tu được trong đời này đều biến thành phước báo [nhân thiên], điều này rất đáng tiếc, vẫn cứ làm một chúng sanh lục đạo khổ não.

Đoạn tiếp theo dạy chúng ta phương pháp tu hành chính xác. Chúng ta phải dùng tâm Phật, phải dùng tâm Bồ Tát để tu hành thì mới có thể thoát khỏi tam giới lục đạo, mới có thể đạt được quả báo rốt ráo. Quả báo rốt ráo chính là “liễu sanh tử”, từ nay về sau không còn làm chuyện sanh tử luân hồi nữa, đây mới được tính là rốt ráo, quả báo này mới được tính là chân thật.